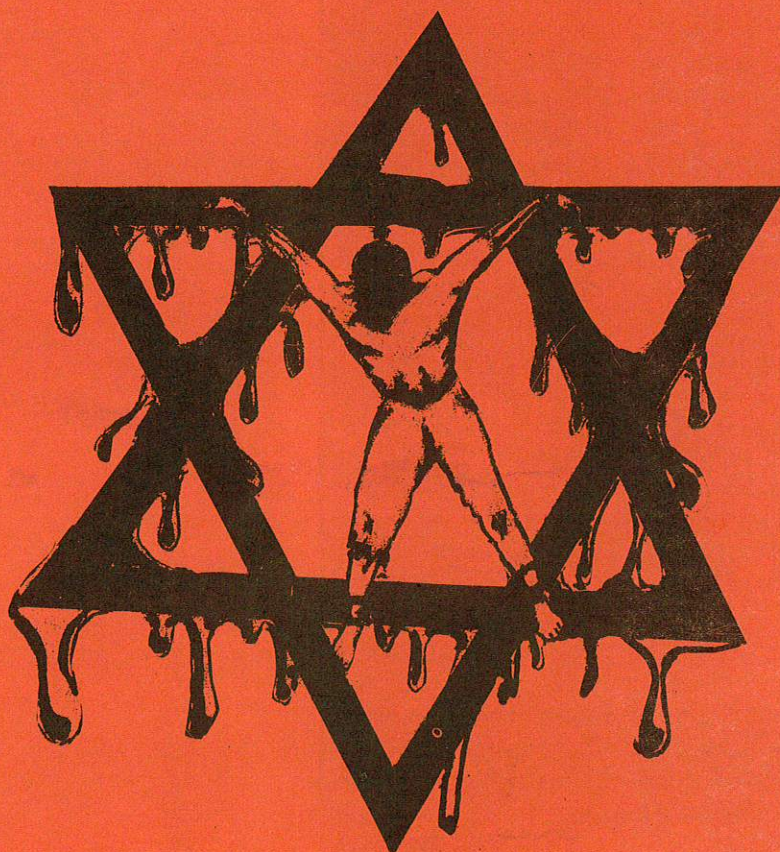

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
- ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΕΚΤΡΩΜΑΤΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 100

Υπεύθυνος σύμφωνα με τό νόμο:

Εμμανήλ Ν. Κώνστας

Αρχισυνταξία: **Γ.Π.Παρασκευόπουλος**

Δ.Κ.Ράντος

Δ.Ν. Έφραιμίδης

Πλατεία Όμοιοίας 10

5ος όροφος γραφεία 4-5

Μετά τις τουριστικές συμφωνίες, την προκλητική συνάθροιση των Σιωνιστών στην πατρίδα μας και τέλος τό ταξίδι του ύπουργού έξωτερικών πρόσφατα, είναι πιά ξεκάθαρο ότι έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες για την άναγνώριση του κράτους του Ίσραήλ.

Ή ύλοποίηση του σχεδίου που θέλει την Ελλάδα φιλικά διακείμενη και συνεργαζόμενη με τους διώκτες της Έβραίου περιλαμβάνει ειδικούς χειρισμούς και κατάλληλο ψυχολογικό-πολιτικό κλίμα.

Οί μηχανισμοί που διαθέτουν οί Σιωνιστές τόσο στην πατρίδα μας όσο και σε διεθνές επίπεδο άσκούν πολύμορφες πιέσεις, στην παραπέουσα άντιλαϊκή έλληνική κυβέρνηση που φιλοξενεί πράκτορες τους άκόμα και μέσα στους κόλπους της. Τήν προσπάθεια έξυπνότητας των Σιωνιστικών συμφερόντων ύποστηρίζει με τόν κομματικό της μηχανισμό και τό φιλικό της τύπο ή άστική δεξιά ενώ παράλληλα μιά ένοχη σιωπή καλύπτει τό σύνολο σχεδόν των πολιτικών κομμάτων και των μαζικών φορέων.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μιά γενική άποδοχή της νομιμοποίησης του κράτους που άπεργάζεται συνέχεια συνωμοσίες κατά του Έλληνισμού. Ή παθητική στάση του λαού μας στό ζήτημα, δημιουργεί τις ώριμές συνθήκες που χρόνια τώρα οί Έβραίοι προσδοκούν.

Ή δράση του Σιωνισμού κατά του έθνους μας είναι ιστορικά άποδεδειγμένη και καταδικασμένη. Ό λαός μας διαθέτει και την ιστορική συνείδηση και τις νοπές τραυματικές έμπειρίες έτων βιώνει και την καθημερινή άπειλή.

Ή στάση της κυβέρνησης όπως και όλου κλήρου του πολιτικού κόσμου είναι έκδηλα άντιπατριωτική. Ύπάρχει έντονη ή άναγκαιότητα να άφυπνιστούμε και να φράξουμε τό δρόμο στους ύπονομευτές των έθνικών συμφερόντων.

Νά κάνουμε δυνατό τό μήνυμα:

— ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
— ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΕΚΤΡΩΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Μετά την απελευθέρωση από τον Τουρκικό ζυγό, πολλές οικογένειες ήταν κατεστραμμένες οικονομικά αφού είχαν δώσει τα πάντα για την επανάσταση· άλλες δέ είχαν εξολοθρευτεί κατά τη διάρκεια του μακροχρόνιου αγώνα με τον Αοιάτη κατακτητή. Οι πραγματικά άριστοκρατικές αυτές οικογένειες όπως της Μπουμπουλίνας, των Ύψηλάντηδων, του Σέκερη, του Έμ. Παππά έδωσαν και χρήμα και ανθρώπινο δυναμικό και πνεύμα: τά δωσαν όλα. Πίκρα μεγάλη κάλυψε επίσης και μία άλλη μερίδα αγωνιστών. Αυτών των άπλων ανθρώπων, χωρίς οικογενειακό παρελθόν, που μεγαλούργουσαν στον αγώνα όπως του Καραϊσκάκη, του Ματρώζου, των Φιλικών και τόνων άλλων που πέθαναν φτωχοί, ξεχασμένοι και περιφρονημένοι.

Όλους αυτούς τους αδολους και άγνους αγωνιστές που πρωτοστάτησαν στα δύσκολα χρόνια του πολέμου, διαδέχτηκαν στα χρόνια της ειρήνης – τόσο άδικα – οι «αιώνιες μετριότητες». Άτομα που ή παρούσα τους κατά τό 1821 άν δέν ήταν άρνητική, ήταν άποδεδειγμένα ούδέτερη, αφού δέν έκαναν τίποτα για νά βοηθήσουν τόν ξεσηκωμένο Έλληνα.

Έκμεταλλεούμενοι τίς περιστάσεις λόγω του πολέμου και τής οικονομικής άνέχειας παλαιών ιστορικών οικογενειών, άρχισαν νά επιπλέουν πάνω στη δυστυχία του Έλληνικού λαού. Σπουδάζοντας στις χώρες τής Δύσης – πολλοί μάλιστα απ' αυτούς κατά τη διάρκεια του αγώνα – γύρισαν σάν «φωτισμένοι δεσπότες» δημιουργώντας τη δειλή μειονότητα των Φραγκοφορεμένων και των Λογιωτάτων. Αναρριχήθηκαν στους μηχανισμούς τής έξουσίας που ήταν ήδη άλλοτριωμένοι από τήν ξενική έπιβουλή (Άγγλική - Γαλλική - Ρωσική) και άρχισαν νά παίζουν ήδη από τό τέλος του 19ου αιώνα καθοριστικό ρόλο στην Έλληνική Δημόσια ζωή.

Κατηλεούμενοι τήν άρχαιοελληνική έννοια του άριστοκράτη άρχισαν νά δημιουργούν, τήν «ιδεολογία» του άριστοκράτη του χρήματος. Άγοράζοντας μάλιστα και τί-

λους εύγενείας, που διαφορετικά δέν ήταν δυνατόν νά άποκτήσουν, προσπάθησαν νά έξωραίσουν τήν φτηνή προσωπικότητά τους. Σάν έπιστέγασμα όλων αυτών των προσπαθειών δημιούργησαν μία δικιά τους κλειστή κοινωνία που έμελλε νά διαδραματίσει καταλυτικό ρόλο στην ανάπτυξη του νεοελληνικού κράτους.

Προδίδοντας τά όράματα του Έλληνικού λαού και φορτώνοντάς τον βάσανα και δυστυχίες, εκμεταλλεύτηκαν ή και βοήθησαν νά δημιουργηθεί (για προσωπική τους πολιτικοοικονομική άνάδειξη) ο Έθραϊοκινούμενος Άγγλικός άποκλεισμός του '60 τό ντροπιαστικό '97 και ή «άσογη στάση», ο δίχασμός του μεσοπολέμου αλλά και του μεταπολέμου, οι άλλεπάλληλες προδοσίες τής Κύπρου, τό άίσχος τής Βορείου Ηπειρου.

Φορώντας άλλες φορές τό προσωπείο του υπερδικοκράτη ή άλλες φορές τό προσωπείο του Δικτάτορα, έμφανιζόμενοι άλλοτε σάν άδιάλλακτοι κομμουνιστές και άλλοτε σάν άχόρταγοι εθνικόφρονες, κατάφεραν νά συντηρούν έως τίς μέρες μας τό πολυτικό κλίμα του Δεξιού και του Άριστερου.

Μισώντας έτσι ο ένας Έλληνας τόν άλλον ξεχνά τίς εθνικές διεκδικήσεις και τούς λαϊκούς όρατισμούς. Τά άντιμαχόμενα πολιτικά στρατόπεδα εδώ και 160 χρόνια διατήρησαν τό έδαφος πρόσφορο για τήν ξένη έπικυριαρχία. Μία έπικυριαρχία που με τή σειρά τής άνταμείβει πλουσιοπάροχα τούς **Δημοκράτες καλλιεργητές του έμφυλιοπολεμικού κλίματος.**

Σήμερα ή κατάσταση δέν έχει αλλάξει παρά τίς μεγαλόστομες διακυρήξεις. Ο λαός γίνεται άκόμα φτωχότερος (όχι μόνο οικονομικά μά και πνευματικά) και οι πλούσιοι άκόμα πλουσιότεροι. Η μειοψηφία αυτή του χρήματος δέν έχει πατρίδα, ούτε ιδεολογία· δρᾶ σ' όλο τό πλάνο του κομματικού «άνταγωνισμού» και προωθείται άδίστακτα...

Οι Έθραϊζόντες έξουσιαστές, σοσιαλιστές ή φιλελεύθεροι, χρησιμοποιοούν κοινά στάδια πολιτικοοικονομικής άνάδειξης. Άριστο-

κράτες του χρήματος όλοι, ώθοούνται από τό οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον νά άποκτήσουν ένα τρόπο ζωής διαφορετικό. Η έθνική συνείδηση καταπατείται χάριν του οικονομικού Διεθτισμού. Ο πατριωτισμός, ο ήρωϊσμός, ή αυτοθυσία και οι άγώνες για τό λαϊκό καλό, σάν έννοιες και στόχοι, ποδοπατούνται και καταξευτελίζονται από τήν άπάνθρωπη αυτή κάστα των κεφαλαιοκρατών. **Όλα άκολουθούν ένα σιδερένιο προγραμματισμό: Έμφάνιση, χώροι και τρόποι διασκέδασης, μόρφωση, είναι αυτοί οι πρώτοι μά βασικοί μοχλοί πολιτικής άνάδειξης.** Η λειτουργία ξένων σχολείων στην Έλληνική γη άποτελεί μία άνευ προηγουμένου πρόκληση για τόν Έλληνικό λαό. Ειδικότερα τά διάφορα Κολλέγια και ή νοοτροπία που εισαγάγουν· έχουν δημιουργήσει στις μέρες μας όλόκληρη «σχολή» συμπεριφοράς που θεωρείται άπαραίτητο έφόδιο για τήν άνάδειξη ενός ύποψήφιου έξουσιαστή. Τά πλουτοκρατικά έπίσης γκέτο που λειτουργούν στην καρδιά τής Άθήνας για νά «έξεκουράζονται» οι ευάισθητοι αυτοί νεαροί, άντί νά ξεσηκώσουν τόν άπλό λαό ένάντια σ' αυτή τήν άντίπατριωτική και άντιλαϊκή «φωλιά» τόν κοιμίζουν· γιατί πιστεύει ότι τόν άναθαμβίζουν κοινωνικά όταν τά έπισκέπτεται.

Οι μεταπτυχιακές, τέλος, σπουδές στα συντηρούμενα με Έθραϊκά κεφάλαια πανεπιστήμια – όπως τό London School of Economics τό Χάρβαρντ ή τό Γέιλ – θεωρούνται σάν ή κορύφωση των προσπαθειών που θά όδηγήσουν κάποιον γρήγορα στους μηχανισμούς τής σύγχρονης πολιτικής.

Σέ 13 χρόνια θά χαθεί και ο 20ος αιώνας. Ο αίματηρότερος αιώνας στην ιστορία τής ανθρωπότητας. Οι τύχες όμως του κόσμου συνεχίζουν νά καθορίζονται από τούς πολιτικούς επιγόνους τής Γιάλτας· μά έμεις **ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ** σε μία γωνιά τής γής «έξακοντίζουμε τήν πρόκληση μας στ' Αστέρια»...

Γ. Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ NIETZSCHE

Τό άρθρο αυτό του JULIUS EVOLA πού ακολουθεί δημοσιεύτηκε στην Ιταλική εφημερίδα «Meridiano d' Italia» στις 3 Μαΐου 1953.

Ο Nietzsche δέν είναι ένας διανοητής ξεπερασμένος αλλά αντιθέτως φοβερά επίκαιρος. Άς πούμε ένας κάποιος Nietzsche, ο καλύτερος Nietzsche. Στό καιρό του οί έμπειρίες πού βίωσε, τά προβλήματα πού έθεσε είναι εκείνα ενός πρωτοπόρου, είχανε μία βάση σέ μεγάλο βαθμό διανοητική. Όμως μετά τό πρώτο και ακόμα πιό μετά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο άπασχόλησαν γενεές όλόκληρες και δέν είναι «φιλοσοφία» μά αναντίρητη πραγματικότητα και σπουδαιότητα ύπαρξιακή.

Ο «καλύτερος Nietzsche». Σ' αυτόν δέν ανήκουν κάποιες θεωρίες τών δικών του δογμάτων πού συνδέθηκαν μέ όρισμένες πολιτικές και φυλετικές ιδεολογίες. Δέν πρόκειται γιά παράδειγμα γιά τόν «υπεράνθρωπο», γιά τό «ξανθό κτήνος» ούτε γιά τή «θέληση τής δυνάμεως». Όλα αυτά ήταν άποτέλεσμα μιάς παρερμηνείας και ο Nietzsche ήταν από κάποια άποψη θύμα τών καιρών του. Γιά νά τό πώ μέ μία λέξη οί ιδέες πού είναι σήμερα άποδεκτές πού «μετρώνε» σάν ειδικά νιτσεικές είναι ιδεώδη άνώτερα ήδη γνωστά σέ μία άνθρωπότητα παραδοσιακή, πού συγκεχυμένα ξανααδύονται στόν Nietzsche προκύπτουν παραμορφωμένα και σχεδόν άνεστραμμένα εξαιτίας του βιολογισμού, του δαρβινισμού και του ύλισμου κυρίως στό περιβάλλον τής επικρατούσας κουλτούρας κατά τήν όποία γράφει.

Αυτό πού στόν Nietzsche είναι όμως σπουδαίο, σπουδαίο και

επίκαιρο, είναι τό πρόβλημα τής έννοιας τής ζωής στόν μοντέρνο κόσμο και στήν μεταμυθολογική εποχή. Ο Nietzsche προέβλεψε έπακριδώς τή ροή τών πραγμάτων – σέ μία περίοδο ή όποία ήταν άκόμη σέ πλήρη εύφορία προοδευτική και εξέλικτική – τόν άναπόφευκτο έρχομό αυτού πού όνόμασε «ευρωπαϊκό μυθολογισμό». Διεκύρηξε ότι γρήγορα θά έρχόταν ο καιρός κατά τόν όποιο ο Ευρωπαίος θά λάμβανε ύπ' όψη τήν αυταπάτη όλων τών αξιών, τών ιδεωδών και τών μύθων στούς όποιους μέχρι τώρα είχε πιστέψει, κατά τόν όποιο θά άνακάλυπτε αυτό πού κρυβόταν πίσω από τήν ήθική του, από τήν θρησκεία του, και από τήν ίδια τήν έπιστήμη του κατά τήν όποία θά γινόταν ίκανός μιάς σκέψης πού δέν ψεύδεται σέ τίποτα: Κανένα είδωλο καμμία «υπέρτατη αλήθεια». Θά έφτανε στό σημείο 0 όλων τών αξιών. Θά μπορούσε νά ειπωθεί ότι ο Nietzsche παρουσίαζε εκείνη τή γενεά πού όνομάστηκε μυθολογική. Ο ευρωπαϊκός μυθολογισμός γιά τόν όποιο μιλάει στό κυριότερο έργο του πού έμεινε άτελές «Wille zur Macht» είναι αυτός.

Τώρα τό κεφαλαίο σημείο πού συνίσταται όλο τό νόημα τής συνεισφοράς του Nietzsche είναι τό έξης: Ότι αυτός ο μυθολογισμός γι' αυτόν δέν είναι τελικό σημείο, τό τέλος, ο επίλογος, μά είναι τό σημείο εισαγωγής, ή στοιχειώδης συνθήκη. Τό πρόβλημα πού έθεσε ο Nietzsche είναι τό πρωταρχικό πρόβλημα τής παρούσης εποχής και ακόμα πιό πολύ σ' εκείνη πού θά ακολουθήσει και είναι: Τί πράγμα θά ύπάρξει μετά τόν Μυθολογισμό, μετά τό λυκόφως τών ειδώλων» τών αξιών και τών ιδεωδών. Ένα κάποιο μετά είναι άντιληπτό; Πώς θά μπορέσει τό άτομο, νά ζήσει ακόμα, δίχως νά

καταρεύσει; Άπό πού θά προσελκύσει τό τρόπο τής ζωής του τόν γνώμονα γιά τή καθοδήγησή του;

Όταν ο Nietzsche διά του στόματος του Zarathustra λέει ότι δέν είναι καταστροφείας μά ένας δημιουργός, θέλει νά μās κάνει νά άντιληφθούμε ότι τήν δική του κατεδάφιση καθάθος τήν έννοουσε σάν μία κάθαρση και μία έλευθέρωση. Και ότι αυτό ήταν ακόμα μία πρόβα: Προκειμένου νά δει ποιός ήταν ίκανός, νά κρατηθεί στα πόδια του όταν είχε άφαιρεθεί, κατεδαφισθεί όλο αυτό στό όποιο ύποστηριζόταν, όλο αυτό από τό όποιο λίγο ως πολύ από έξω, έλκυε τήν κατεύθυνση γιά τό δικό του ζείν. Τό πολύ διαδεδομένο «Αυτό πού δέν μās καταστρέφει μās κάνει πιό δυνατούς» βρίσκει πρωταρχική έφαρμογή ακριδώς πάνω στήν περίπτωση του «ευρωπαϊκού μυθολογισμού».

Όμως τίθεται καθαρά ένα σημείο τό όποιο διέφυγε τής προσοχής του Nietzsche εξαιτίας τής άνεπαρκούς εύρύτητας τών ιστορικών του όριζόντων. Αυτό πού έμπαινε σέ κρίση ήταν ήδη ένας κόσμος θεμελιωμένος σέ κρίση. Ο μυθολογισμός δέν άρνιόταν ότι κάτι ήταν ήδη άρνητικό, άνυπόστατο άκουσίως από κάθε μορφή θετικότητας. Άγνός άπέναντι στήν τελευταία Ευρώπη, στήν άστική Ευρώπη και στό Τρίτο Κράτος μέ όλα τά παραρτήματά του θά μπορούσε νά πάψει νά είναι άπέναντι σέ ένα πολιτισμό πιό φυσικό συνδεδεμένο μέ τίς άληθινές πνευματικές αξίες.

Τώρα πώς επιλύει τό πρόβλημα τής έννοιας τής ζωής μετά τό μυθολογισμό; Η επίλυση από αυτό λίγο ως πολύ ιδιαιτέρως διατυπωμένη είναι ή έξης: Άπό τό έξώτερο νά μεταφερθούμε στό έσωτερο. Νά είμαστε πιστοί στόν

εαυτό μας και μόνο σέ μας. Νά είμαστε έμεις οί ίδιοι. Νά μή ψάχνουμε έξωτερικές δικαιολογίες, πρότυπα, έξωτερικές αλήθειες. Νά επιβεβαιωθούμε έμεις οί ίδιοι, νά αναγνωρίσουμε σάν μοναδικό νόμο αυτόν πού ανταποκρίνεται στην δικιά μας φύση, στό δικό μας πύο βαθύ, και οργανικό είναι και άπ' αυτόν νά κάνουμε κάτι τό άπόλυτο, ένα κατηγορικό προστακτικό.

Αυτή είναι ή λύση! Πού όμως μέ τή σειρά της κρύβει όχι λίγες ύψεις προβληματικές. Πράγματι είναι δεδομένο στόν καθένα νά αναγνωρίσει στόν εαυτό του μιά φύση επαρκώς διαφοροποιημένη και ένοποιημένη τόσο εκτός τής φοράς τής ζωής και εκείνο τόν αυτόνομο άτομικό κανόνα όσο και άπόλυτο; Και είναι για σας ένα κριτήριο άπό τή πολλαπλότητα και γι' αυτή άπό τή σχετικότητα τών όδών πού επιβεβαιώνονται ύποχρεωτικά έξ' αίτίας τής διαφοροποίησης τών ατόμων.

Ο Nietzsche είχε τήν τύχη νά βρει στόν εαυτό του μιά φύση πού του έθεσε βάση για τή φορά τής ζωής τίς αξίες τής αντι-παρακμής και τής «αριστοκρατικής ήθικής». Άλλά ύπάρχουν φύσεις σαθρές χωρίς επακριδή έσωτερική μορφή. Η άγωνία του πού γεννιέται άπό τό ότι πρέπει νά βρούν μόνο τόν εαυτό τους τόν ίδιο, τό άκραίο κριτήριο και ό τρόπος ζωής σταματά παραμένοντας ή μηδενιστική ύπόσχεση. Γι' αυτό σ' ένα κόσμο όπου δέν ύπάρχει διαφυγή και δέν έχει ύποστήριγμα ύφίσταται ή ύπαρξιακή άγωνία. Κυρίως άπό τόν Nietzsche μιά όδός θά έπρεπε νά οδηγήσει στόν σημερινό ύπαρξισμό.

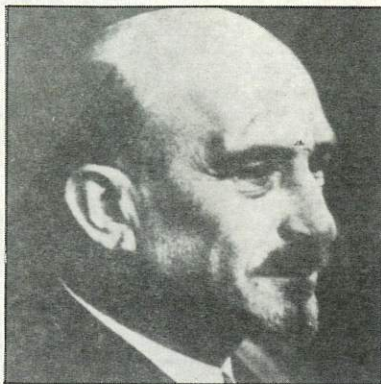
Φρειδερίκος Νίτσε, 1867

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ

Προσπάθεια έχει ξεκινήσει, κατευθυνόμενη από γνωστά κέντρα ανθελληνισμού που σαν στόχο έχει τή διάβρωση τής καθαρότητας τής Έλληνικής φυλής. Ως γνωστό σαν ρατσισμός έχει επικρατήσει να ορίζεται ή καταπίεση καί ή έχθρότητα σέ βάρος άλλων φυλών ενώ τό επίμαχο ή φυλετική καθαρότητα είναι ή επιθυμία τής διατήρησης τής φυλετικής ιδιαιτερότητας. Κί όμως ενώ υπάρχει διαφορά στίς έννοιες γίνεται σκόπιμη σύγχυση που εντάσσεται στό γενικότερο σχέδιο γιά τήν ύπνονόμηση καί τελικά τόν άφανισμό του έθνους μας.

Καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες αύτης τής προσπάθειας χωρίς να συνειδητοποιούμε τό έγκλημα που διαπράττουμε είτε από άδιαφορία είτε από τό φόβο μήπως χαρακτηριστούμε ρατσιστές. Να τί δημοσιεύτηκε σέ γνωστό περιοδικό, μεγάλης κυκλοφορίας, χωρίς καμία αντίδραση. «Μπορώ μέ βεβαιότητα να δηλώσω ότι μία από τής τελευταίες γενιές λευκών παιδιών γεννιέται τώρα. Οί επιτροπές μας έλέγχου στό όνομα τών συμφερόντων τής ειρήνης καί γιά τήν εξάλειψη τών φυλετικών προστριβών, θά προσπαθήσουν να έλαττωθούν οί γάμοι μεταξύ λευκών στήν εύάισθητη περιοχή τής Μεσογείου δηλαδή Νότια Εύρώπη, Τουρκία, Μέση Ανατολή, Βόρειος Αφρική. Θά επιτύχουμε τό σκοπό μας μέ τή βοήθεια τών φιλικών ατόμων καί ανθρώπων που επηρεάζουμε στίς διάφορες χώρες καί τής κυβερνήσεις τους. Μέ αυτόν τόν τρόπο ή λευκή φυλή θά εξαφανισθεί διότι ή διασταύρωση τών έγχρώμων μέ τούς λευκούς θά σημαίνει καί τό τέλος του λευκού ανθρώπου καί ό χειρότερος έχθρός μας θά γίνει μόνο ανάμνηση. Θά εισέλθουμε σέ μία εποχή δέκα χιλιάδων έτών ειρήνης καί ευημερίας τήν DAX-judaica καί ή φυλή μας θά κυβερνά τήν περιοχή άδιαφιλονίκητα. Η άνώτερη νοημοσύνη μας θά μάς βοηθήσει εύκολα να διατηρήσουμε τήν κυριαρχία πάνω σ' ένα κόσμο έγχρώμων».

Τά παραπάνω δήλωσε ό Ραββίνος Ραμπίνοβιτς στίς 12 Ιανουαρίου τό

Chaim Weizman. Κηρύξε σαν άρχηγος του Σιωνιστικού κινήματος τόν πόλεμο κατά τής Γερμανίας, στίς 5 Σεπτεμβρίου του 1939

1952 οι μουσικές συγκεντρώσεις τών Έβραίων στή Σόφια καί στή Βουδαπέστη καί δημοσιεύτηκε τό Μάιο του 1952 στό Άμερικανικό περιοδικό «WOMEN'S VOICE» γιά να αναδημοσιευτεί όπως αναφέραμε καί πάλι από τό άθηναικό περιοδικό. Από τότε πέρασαν 35 περίπου χρόνια καί βλέπουμε να επαναληφθούν τα όσα ανέφερε σαν στόχους ό Ραμπίνοβιτς. Οί γάμοι μεταξύ λευκών καί έγχρώμων έχουν γίνει πια συνηθισμένο φαινόμενο. Οί απόγονοί τους είναι άτομα μέ χαμηλή νοημοσύνη σύμφωνα μέ έπιστημονικές έρευνες καί στατιστικές. (Διαβάστε τή πιό πάνω φράση: «Η άνώτερη νοημοσύνη μας...» καί δείτε που έπαληθεύεται ό φόβος μας).

Μιά μελέτη-έρευνα έδειξε τά έξης: Υπάρχει μία κλίμακα που όνομάζεται IQ-μέθοδος μέτρησης νοημοσύνης - τά επίπεδα τής όποίας καθορίζει ή γενετική καί τό περιβάλλον. Ο Χ.Χ. Γκοντάρ δήλωνε πριν μερικά χρόνια -δεκαετία '70- ότι το IQ τών μαύρων καί τών έγχρώμων ήταν κατά 10 μονάδες χαμηλότερο από τό σάνταρ τών λευκών τής Νότιας καί Κεντρικής Εύρώπης. Σήμερα, 1987, τό άμερικανικό ύπουργείο παιδείας μέ μία έκθεσή του συμφωνεί μέ τόν Γκοντάρ καί συμπληρώνει ότι ό αριθμός τών μαύρων καί έγχρώμων αναλαφραβήτων στίς χώρες τής Βόρειας Αφρικής καί τής Ανατολικής Μεσογείου είναι διπλάσιος καί σέ άλλες περιπτώσεις τετραπλάσιος άπ' αυτόν τών λευκών.

Ο Γουίλιαμ Σόκλεϋ συνταξιούχος καθηγητής του Στάνφορντ καί κά-

τοχος του βραβείου Νομπελ Φυσικής αναφέρει: «Τείνω να πιστέψω ότι ή κύρια αίτία τών έλλείψεων, διανοητικών καί κοινωνικών στους μαύρους καί στους έγχρωμους, είναι ή κληρονομικότητα καί πηγάζει από φυλετικές, γενετικές αδυναμίες. Σαν τέτοιες δεν μπορούν να διορθωθούν μέ τή βελτίωση του περιβάλλοντος. Αύτά είναι τά συμπεράσματα που βγαίνουν καί είναι αναπόφευκτα». Μετά άπ' αυτές τής διαπιστώσεις μπορεί εύκολα να καταλάβει κανείς ότι τό φυλετικό πρόβλημα δεν είναι ύπόθεση προωμένων ή παρανοϊκών αλλά ζήτημα που σχετίζεται άμεσα μέ τόν ίδιο τόν Άνθρωπο καί κατ' έπέκταση μέ κάθε κοινότητα του όπως τό έθνος. Η άπειλή διαφαίνεται μέ στατιστικούς όρους, έπιστημονικές τοποθετήσεις προσώπων που βρίσκονται έξω από πολιτικές διαμάχες αλλά καί από τή καθημερινή έμπειρία μας.

Πρέπει να μπει όριστικός φραγμός στα σχέδια όσων άπεργάζονται τό τέλος του έθνους μας, να πάψουμε να έθελουφλούμε.

Νίκος Γεωργίου

- ΕΛΛΗΝΑ:

ΠΡΟΧΩΡΑ

ΣΕ ΜΑΧΟΜΕΝΗ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΤΥΡΑΝΝΙΑ.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

Για την σύλληψη του 15χρονου αυτού μαθητού χρειάστηκε μια γερή ομάδα Άγγλων στρατιωτών με αυτόματα. Το αγόρι όμως προχωρεί γενναία στη φυλακή,

Σήμερα, μέσα από τις Ιταμές διαπραγματεύσεις και συναλλαγές των Κυπρίων Δημοκρατικών «Εθναρχών και Ήγετών» με τους Τουρκομογγόλους, το δίχασμό του Κυπριακού και του Έλληνικού λαού, μέσα από την διαρκή απώλεια της Εθνικής συνειδήσης και απόφασης, εμπρός από τον έν κινήσει Τουρκικό επεκτατισμό και την απεμπόληση του αιτήματος της ΕΝΩΣΗΣ, έμεις οι άγωνιστές του Έθνους Μετώπου, άγνιζουμε νοσταλγικά την ήρωική εποχή της ΕΟΚΑ, τις πολεμικές κραυγές της Κυπριακής νεολαίας, τις μαχητικές εκκλήσεις του ΓΡΙΒΑ ΔΙΓΕΝΗ, τη λεβεντιά, τη φωτιά, τό μπαρούτι, τό όπλο, τόν ΠΟΛΕΜΟ! 1η Απριλίου 1955. Ο Γεώργιος Γρίβας Διγενής, άφου ίδρυσε τήν ΕΟΚΑ (Έθνική, Οργάνωση Κυπρίων Άγωνιστών), προβαίνει στην κύρηξη πολέμου κατά των Άγγλικών στρατευμάτων κατοχής, διαπιστώνοντας πώς είναι άδύνατον ό Έλληνισμός νά θρεί τό δίκαιο του οέ διεθνή δικαστήρια, πώς πάντα τόν καλλίτερο λόγο έχει τό τουφέκι, πώς είναι λάθος νά στηρίζεται ό Έλληνισμός στις «καλές προθέσεις των Δυνατών» και πώς οι σιωνιστές πράκτορες εισέδυσαν παντού στις διοικήσεις, έμ-

ποδίζοντας έμπρακτα τήν πράξη της ΕΝΩΣΗΣ με πάμπολες μεθοδεύσεις (άουνάρτητες και άντιφατικές πολιτικές τοποθετήσεις, ήθελήμενη ξενοδοχεια, άναγνώριση της Τουρκίας οάν δικδικητή επί της Κυπρου στην τριμερή συνεύρεση του Λονδίνου κ λ π)

Μιχαήλ Καραολής Άνδρέας Δημητρίου

Η Κυπριακή νεολαία καλωσόρισε τό πολεμικό σάλπισμα της ΕΟΚΑ και πιστόι στό Έλληνικό πατριωτικό ιδανικό έσπευσε στις τάξεις της Έπαναστατικής κίνησης και ρίχτηκε στόν Άγώνα με δύο κραυγές: ΛΕΥΤΕΡΙΑ και ΕΝΩΣΗ.

Ο Κυπριακός λαός, συμπαραστάθηκε στόν Άγώνα, δίνοντας

κάθε δυνατή βοήθεια στό άγωνιζόμενα παλικάρια και προσμένοντας με πάθος τήν έκπλήρωση του μεγάλου όράματος: τήν ΕΝΩΣΗ με τήν ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ.

Και τότε τά «φιλελεύθερα» Άγγλικά στρατεύματα δέχτηκαν συντριπτικές επίθεσεις και ό Άγγλικός Ιμπεριαλισμός δοκίμαζε ιστορική ταπεινώση ύπέροχες στιγμές ήρωισμού, άυταπάρνησης και παλικαρίας άπό τούς νέους της Κύπρου. Ζωντάνεισαν οι Θερμοπόλες, Ξύπνησαν τά Γαυγάμηλα, άναστήθηκε ό Γρανικός, και ό σύγχρονος Άλέξανδρος, ό Γρίβας Διγενής, τρύπησε με τό δόρυ του τήν σάπια, παρηκμασμένη και δυναστική Κοσμοκρατορία. Τά Άγγλικά στρατεύματα δέχτηκαν μέγάλα πλήγματα πού συνοδεύτηκαν και άπό μαρτυρικές Θυσίες, Κυπρίων άγωνιστών.

Άπό τις 10 Μαΐου 1956 και κατόπιν, άπαγονήστηκαν στις Κεντρικές φυλακές Λευκωσίας, μετά άπό φρικτά βασανιστήρια οι νέοι άγωνιστές, Μιχαήλ Καραολής (23 ετών), Άνδρέας Δημητρίου (21 ετών), Άνδρέας Ζάκος (25 ετών), Χαρίλαος Μιχαήλ (22 ετών), Άάκωβος Πατασος (22 ετών), Μιχαήλ Κουτοόφτας (22 ετών) και ό μαθητής Εύαγορας Παλληκαρίδης (19 ετών).

Ο ποιητής Εύαγόρας «βγήκε στό βουνό» σε ηλικία 17 ετών, καθώς δέ μπορούσε νά βλέπει άπαθής τούς μπροστάρηδες του άγώνα νά τείνουν χαιρετισμό στό βωμό της Θυσίας. Γράφει:

Μάνα, ή καρδιά μου μάλλιασε, δώσε μου τήν εύχή σου τα όπλα του πατέρα μου και τό στερνό φιλί σου.

Μάνα, θα τρέξω στό βουνό και δώσωμου τήν εύχή σου γιά νά τήν έχω φυλαχτό και τό στερνό φιλί σου.

Συνελήφθη στό 18 και άφου βασανιστήρια, άπαγονήστηκε.

Η άγχόνη έφραξε τή ζωή των νέων αυτών άγωνιστών αλλά όχι και στις καρδιές τους: «Δέ με φοβίζει ό Θάνατος γιατί ή ζωή είναι περιττή μέσα στη σκληριά, Ζήτω ή Λευτεριά» (Α. Δημητρίου), «Περιμένουμε τήν ώρα της έκτέλεσεως οάν άγία

Οι μισοφόροι των Βρετανών άποικιοκρατών, Τούρκοι «έπικουρικοί» αστυνομικοί (ειδικό σώμα που συγκροτήθηκε στα χρόνια του άγώνος από τους Άγγλους), είχαν υπερβάλει σε ζήλο τους κυρίους τους. Ο «τρομοκράτης», που οδηγείται τραυματισμένος στο τμήμα κάτω από αυστηρή συνοδεία, είναι ένας Έλληνας μαθητής του... Δημοτικού!

ώρα έλευθειας» (Α. Παναγιώδης)...

Πολλοί ήταν και αυτοί που σκοτώθηκαν σε μάχες. Ιδιαίτερη συγκίνηση και όργη προκαλεί ο θάνατος του Γρηγόρη Αύξεντιού.

Μετά από προδοσία, εύρισκόμενος στο Μοναστήρι του Μαχαρά, κυκλώθηκε και ενώ μπορούσε ίσως να γλιτώσει, διέταξε τους συντρόφους του να φύγουν και έμεινε μόνος πολεμώντας επί δέκα ώρες.

Έκατοντάδες Άγγλοι δεχόμενοι συνέχεια ενισχύσεις δέ μπορούσαν να τον καταβάλλουν μέχρι που τον έκαψαν ζωντανό περικόχοντας τό κρησφύγετό του με βενζίνη. Η Θυσία του αποτελείται προς την συνείδηση κάθε υγιούς Έλληνα και του μιλάει για την αγάπη προς τό πατριωτικό καθήκον, την Ένωση, την Άξιοπρέπεια και την ΕΥΘΥΝΗ.

Οι άγώνες της ΕΟΚΑ μας έμαθαν τη δυναμική διεκδίκηση των Έθνικών αναγκών έναντι των έχθρών του Έλληνισμού.

Οι μάχες σταμάτησαν κι' οι ήρωες κατέθεσαν τά όπλα σίγουροι για την Ένωση που ήταν τό αντίκείμενο του άγώνα τους αλλά και πόθος όλου του Κυπριακού λαού.

Σ' αυτήν όμως τή κρίσιμη στιγμή, άπάισιοι Έφιάλτες, προδότες με την ταμπέλα του «Εθνάρχη» ή του «Δημοκρατικού Ηγέτη» επενέβησαν και ματαίωσαν τήν αξίωση ενός ολόκληρου έθνους. Πάτησαν πάνω στά πεσμένα κορμιά των παλληκαριών της ΕΟΚΑ και πρόσβαλαν τόν άγώνα τους.

Αντιλαμβανόμενοι ότι εάν πραγματοποιούνταν ή Ένωση, αυτοί οι βρωμεροί άστοι, οι άνήθικοι ψευ-

δοαρχιεπίσκοποι και οι «λαοπρόβλητοι» παράγοντες, δέν θά ήταν παρά, στή καλύτερη των περιστάσεων, άπλοοί βουλευτές, προτίμησαν νά καταστρέψουν τό όραμα για νά ικανοποιήσουν τίς προσωπικές τους φιλοδοξίες. Στόχοι τους: ή προβολή, ό πλούτος, ή ψεύτικη δόξα, ή ικανοποίηση των άρρωστημένων συμπλεγμάτων του άρχηγισμού και άναμφίβολα ή ύπακοή στά κέντρα έλέγχου της έξουσίας που σε καμιά περίπτωση δέν ήθελαν τήν Ένωση. Τά μέσα τους: ή ύποκρισία, ή πονηριά που διακρίνει τους κοινοβουλευτικούς, ή συναλλαγή, ή δουλοπρέπεια. Στο πρώτο στάδιο ταυτίστηκαν με τό μεγάλο όραμα της ένωσης κερδίζοντας έτσι τήν έμπιστοσύνη του κυπριακού λαού. Στή συνέχεια με τά μέσα προπαγάνδας που διέθεταν και με κατάλλα σκηνοθετημένες διπλωματικές έξελίξεις, άρχισαν νά ύπνομεύουν τή μεγάλη ύπόθεση.

Η άρχή της αυτοδιάθεσης βρίσκόταν τότε - με τήν κατάλυση της άποικιοκρατίας - στό επίκεντρο της διεθνούς κοινής γνώμης. Με βάση τήν άρχή αυτή θά έπρεπε και ό κυπριακός λαός νά επιλέξει τήν ιστορική του πορεία. Σέ επανειλημμένα δημοψήφισμα σύσσωμος ό κυπριακός λαός (97%) άποφάσιζε τήν ένωση με τή Μητέρα Ελλάδα. Οι προδότες διοχέτευαν συστηματικά τά μηνύματα της άυτόνομίας και της άνεξαρτησίας, ύποβοηθούμενοι από τήν πολιτική άνικανότητα των Έλληνικών κυβερνήσεων νά ύλοποιήσουν τους Έθνικούς στόχους. Τήν προπαγάνδα και τήν

άνικανότητα συνόδευαν οί διώξεις και ή βία έναντι στους καταξιωμένους άγωνιστές της Ένωσης.

Η λύση της άνεξαρτησίας ήταν στήν πραγματικότητα μία τεράστια προδοσία άφου προβλήθηκε πρώτα από τήν «Έλληνοκυπριακή» πλειοψηφία. Έξω από κάθε λογική θέσαμε σε ισότιμη διαπραγμάτευση τήν άσχετη Τουρκία και τήν άνισχυρη Βρετανική Αυτοκρατορία.

Τό άνυπόστατο των έπιχειρημάτων που χρησιμοποίησαν κ' έξακολουθούν νά χρησιμοποιούν οί άνθενωτικοί άποδείχτηκε από τά ίδια τά γεγονότα. Έφικτή και βιώσιμη λύση του κυπριακού προβλήματος, γεωπολιτικά, ιστορικά και διεθνολογικά ήταν και παραμένει ή Ένωση με τήν Μητέρα Ελλάδα. Τό έξάμβλωμα που γέννησαν οί συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου μόνο προβλήματα και έθνική άπογοήτευση μπορεί νά προξενεί

Γρηγόρης Αύξεντιού

Η έθνική αξίωση περα από κάθε πολιτική διαχείριση ή διπλωματική σκοπιμότητα, πέρα άκόμα και από τήν περιστασιακή άποψη της πλειοψηφίας, παραμένει και είναι ή ΕΝΩΣΗ.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΗ

Άσφυκτιούμε. Η δυσωδία του διανοητικού έμετου εισχωρεί σε κάθε χώρο. Οι ύποκριτικές γκριμάτσες άπορίας είναι σημεία της σύγχρονης κατάστασης του πνευματικού κόσμου.

Η γενική δυσπιστία μας προς τούς δειλούς πού δέν στοχεύουν παρά μόνον στη διανοητική ίσοπέδωση και τή συντήρηση τής αξιολύπτης καθημερινής ζωής, είναι ΓΕΓΟΝΟΣ αναντίρρητο.

Θά μετατραπή γρήγορα σε ανέλεστη και παθιασμένη απόπειρα δολιοφθοράς του κύρους τους.

Είμαστε τό αύστηρό σκαμπίλι στα μάγουλα τών θεματοφυλάκων τής διανοητικής, καλλιτεχνικής και έν γενεί πειθαρχίας.

Δέν θά άνεχτούμε άλλο τή φαιδρότητα άκακων ποιητίσκων πού χαμογελούν βλακωδώς και προσκυλούμεν μετά τήν πρώτη αναγνώριση του έργου τους.

Όχι άλλη άνεντιμότητα.

Όχι στα προσχήματα του φιλελευθερισμού και τής ψευτικής δημοκρατίας. Η συνοχή μας βασίζεται στην απέχθειά μας σε κάθε μορφή ρυπαρότητας, μιζέριας και χυδαιότητας. Στη διάθεσή μας να είμαστε έχθροί του τιδήματος τείνει στην αποθλάκωση και στον ξεπεσομο. στην έπιτακτική μας ανάγκη να τά βάλουμε μ' όλο τό σκυλολόι πού έπιθυμεί ν' άπλώνεται μέ θεατρικές χειρονομίες και πού μέ δήθεν σοβαρό ή χαζοχαρούμενο ύφος συμβάλει στην κάλυψη του αίσχους.

Σήμερα ή διανόσις άποσυντίθεται και μέσα από τήν άπονηχτική τής βρώμα πηγάζει κάθε περίεργο, κάθε παράξενο, κάθε άνώμαλο άποτέλεσμα. Η γένεσις κάθε τι νέου σήμερα είναι άποτέλεσμα πλέον μητρας ευφιλιδικής και ή ανάπτυξη του άρρωστημένη, μέσα σε βραχύ άνώμαλο κύκλο.

Η σημερινή Έλληνική διανόσις, είναι παρανόσις.

Και οι διανοούμενοι δέν είναι άνθρωποι πού σκέπτονται, — όπως θέλουν τά νομίζουν — μά άνθρωποι που έχουν σαν έπάγγελμα να σκέπτονται. Τό άποτέλεσμα δέν είναι ή

καλλιέργεια ή «κουλούρα» όπως τήν όνομάζουν, αλλά ημικαλλιέργεια, ημιμάθεια, πού καταστρέφει τά φυσιολογικά ένστικτα χωρίς να τά ύποκαταστήσει μέ τήν συνειδηση.

Οι σημερινοί διανοούμενοι, δέν μπορούν να ένταχθούν ούσιαστικά πουθενά. Καιροσκόπος και κερδοσκόπος του πνεύματος, δημιουργός τεχνήτες έξωτερικεύσεις και γενικεύσεις τών δικών τους συμπλεγμάτων, φαντασιώσεων και άπωθημένων, συνήθως σεξουαλικών.

Γράφουν, αλλά δέν δρουν ποτέ! Κι αυτή ή διανόσις — παρανόσις είναι καθαρή άνανδρία, μόνιμη, μπροστά στον Άνθρωπο και στη Ζωή.

Είναι άποτυχημένοι, γιατί ξέρουν ότι σκέψεις και γραφή χωρίς δράση είναι άνανδρία.

Άλλά από τά άπωθημένα τους, ούτά, μπορεί να βγούν ή θάνατος, ή όλεμος, ή άθλιότης, ή άναρχία, πού γι' αυτούς είναι μέθη έκδικήσεως για τήν άποτυχία τους και στην όποία δέν μπορούν ν' αντισταθούν.

Είναι βρώμικα προϊόντα τής σημερινής κρίσης τών κοινωνιών και τών πολιτισμών. Και σαν τέτοια, δέν έχουν θέση στη Νέα Έλληνική Διανόση.

Οι εκπρόσωποι αυτής τής παρηκμασμένης διανοήσεως - παρανόσεως είναι πολύμορφοι. Από τούς φιλοσόφους τύπου — Παπανούτσου, Κορδάτου, Σβορώνου — στους συγγραφείς του τύπου — Βασιλικού, Ταχτή, Έλλης Άλεξίου, Πλωρίτη —. Υπάρχει όλόκληρη πλειάδα τομέων και κλάδων κάθε είδους τέχνης πού καλύπτει όλο τό φάσμα.

Ο πεζός λόγος, τό μυθιστόρημα, τό ποίημα, ή πραγματεία, ή βιογραφία, ή οικονομική άνάλυση, τό άρθρο, τό σχόλιο, τό έκδοιο, ή διαφήμιση, τό βιβλίο, ή έκδοση, ή ζωγραφική, ή γλυπτική, ή από έδρας παράδοση, τό θέατρο, ό κινηματογράφος, ή τηλεόραση, τό ραδιόφωνο, ή εφημερίδα, τό περιόδικό, όλα αυτά — κι άλλα — καλύπτονται σήμερα από ένα τύπο

διανοούμενου - παρανοούμενου, κατά μέγιστη πλειοψηφία:

ΤΟΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο τύπος αυτός, εκτός από τ' άλλα χαρακτηριστικά του, έχει ένα βασικό: γράφει και εκφράζει τάσεις και άρχές πού θά του έξασφαλίσουν τήν έμπορική ή τήν πολιτική διαφήμιση, συνεπώς τήν έπιτυχία.

Ο συρμός σήμερα, είναι υποδουλιζόμενη και καθοδηγούμενη τάσις προς μονοδρομική άνατροπή, προς όφελος άποκλειστικό του Άνατολικού Μπλοκ εις βάρος τής Δύσεως.

Οι συνέπειες τής διανοητικής άδυναμίας πού χαρακτηρίζει τήν εποχή μας, είναι ιδιαίτερα έντονες στη νεολαία.

Η τεχνητή άποθέωσις του άκρατου ύλισμού και ή τεχνητή αλλοίωση τών έννοιών τής έπιστήμης και τής φιλοσοφίας, οδηγούν στην όμαδική παράκλιση.

Τά ιδεολογικοπολιτικά ρεύματα πού κυριαρχούν στην εποχή μας, προσπαθούν με κάθε τρόπο να ποτίσουν τή νεολαία με τό δηλητήριο τής παρακμής και του έκφυλισμού. Η ιδεολογική άνασφάλεια, τό σκοτεινό και άβέβαιο μέλλον και ή μάταιη αναζήτηση στηριγμάτων είναι στοιχεία χαρακτηριστικά.

Η κοσμοθεωρία τής άρνήσεως και ή άρνητική δυναμική είναι παράγοντες πού έπιδρούν καταλυτικά. Τό πνεύμα, ό πνευματικός κόσμος, έχει παραδοθεί στην εύκολία, τήν εκμίσθωση και τήν παραλυσία.

Ο πνευματικός κόσμος σε παγκόσμια κλίμακα έχει καταντήσει τό όργανο με τό όποιο άσκειται ή πνευματική βία στους λαούς.

Σήμερα στην Ελλάδα έχουμε δύο φορείς διανόσεως:

Τήν άριστερά διανόση πού έχει τήν ιντελιγκέντσια και τήν έθνική διανόση πού θά πρέπει να άποτελεϊ τήν έκφραση του έθνικού τρόπου σκέψεως.

Ποιοί είναι όμως οι φορείς αυτοί τής έθνικής διανοήσεως; Τί κάνουν; Πού βρίσκονται τίς δύσκολες τούτες στιγμές του έθνους, στιγμές πού ή παρουσία τους επιβάλ-

λεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά;

Ποιά ή στάση τους για την επιτομή απ' τους πολιτισμένους Ευρωπαίους των κλεμμένων Αρχαιολογικών θησαυρών μας;

Οι Τούρκοι άμφισβητούν την Ελληνικότητα του Αιγαίου και των νήσων, οι Βαλκάνιοι σύμμαχοί μας κατά Καραμανλή - Αθέρωφ, θέτουν πάλι σιγά - σιγά θέμα Μακεδονικού. Η Κύπρος χάνεται μέρα με τη μέρα.

Αυτοί, χωμένοι και βολεμένοι στις πολλές θέσεις τους, μακάρια τραγανίζουν σάν τρωκτικά τους παχυλούς μισθούς και παίζουν τους κομπάρσους στο Μεγάλο Έθνικό Δράμα.

Είναι δυνατόν οι Σολωμός, Βαλαωρίτης, Κοσμάς ο Αίτωλος, Κοραής, Παπαδιαμάντης, Παλαμάς, Δραγούμης, Σικελιανός και ο Μεγάλος Περικλής Γιαννόπουλος, να είναι οι πρόγονοι των σημερινών Ελλήνων Ακαδημαϊκών;

Η πνευματική βραδυφυγία, ή δημιουργική άπραξία και ή άπόλυτη σιωπή της άδραξίας, ή τράλυτη έλλειψη φαντασίας και ή πένθιμη άπουσία δράσης, συνθέτουν μιά θλιερή άτμόσφαιρα πίσω από τις βαριές πόρτες του μεγαλοπρεπούς κτιρίου.

Άς δούμε όμως, εκ του άσφαλούς, τό πνευματικό τυπωμένο έργο της Ακαδημίας.

Πρώτα-πρώτα, τό περίφημο λεξικό της Έλληνικής Γλώσσας, που από τό 1933 μέχρι σήμερα έφτασε στή λέξη Γαρδαλώνω. Έκανε 37 χρόνια και βρίσκεται στο τρίτο γράμμα του έλληνικού αλφάβητου. Μέ την ίδια άναλογία θά πρέπει να περιμένουμε να φτάση στή λέξη ωδής μετά 94 χρόνια δηλ. τό έτος 2.074 μ.Χ. με την προϋπόθεση να έπίδειξη όση δραστηριότητα επέδειξε και στά προηγούμενα χρόνια.

Οί εκδόσεις τώρα είναι μόνο 4 στά τόσα χρόνια κι όλες στήν πενταετία 1935-1940. Είναι δύο του Συκουτρή και δυό του Δαυίδ. Κάτι τό συγκλονιστικό είναι πως τά σημερινά στελέχη της Ακαδημίας - πού είναι 35 - έχουν σύνολο ηλικίας 1837 χρόνια, είναι δηλαδή ένα άνάπηρο συμβούλιο άρτηροσκληρωτικών γέρων.

Πρέπει όμως να δούμε και τόν άλλο φορέα της Έλληνικής διάνοσης σήμερα.

Είναι ή άριστερή διάνοξη ή Ιντελιγκέντσια. Η Αριστοτέρα τόσα χρόνια βρισκόταν εκτός νόμου, δρώντας με παράνομο μηχανισμό

και φυσικά μέσα, βρέθηκε ξαφνικά νομιμοποιημένη και σιγά - σιγά άρχισε να φρακάρη ή προσέλκυση κόσμου, ό προσηλυτισμός ρών μαζών με τά μυστικά μέσα του πολέμου του. Άναγκάστηκε τότε να καταφύγη στά φανερά μέσα χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι θά άφηνε κατά μένος τά μυστικά. και μέσα σ' αυτά τό φανερά μέσα, ένα από τά σπουδαιότερα είναι ή στροφή προς την τέχνη και τή διάνοξη. Γιατί από εκεί μέσα θα μπορέση να κινή άνώνευη προπαγάνδα και μάλιστα σε μεγάλη έκταση και πολύ εύκολα προσιτή στο λαό. Γι' αυτό είδαμε τό Φλωράκη στο Φεστιβάλ της ΚΝΕ στήν Καισαριανή να κινή έκκληση στήν τέχνη και στή διάνοξη. Άρχισε πιά κάπου να φρακάρη.

Η έμμεση προσπέλαση θά γίνη στο επίπεδο της τέχνης και της διάνοξης.

Έτσι ενεργοποιούν τό μηχανισμό της στρατευμένης τέχνης και της στρατευμένης διάνοξης.

Μέσα από την «Ιντελιγκέντσια» θά συνεχιστή ή προπαγάνδα, ό πνεύμονας του κομμουνιστικού συστήματος επικρατήσεως. Κι έτσι φτιάχουν τή ζωντανή τους τέχνη - διάνοξη και ζεσηκάνουν τις μάζες με Θεοδωράκη, Ρίτσου, Μαρκόπουλο, Λοΐζο, Μικρούτσικο, Άγγελόπουλο, κι ένα σωρό άλλους, δίνοντας ένα τελειωτικό χτύπημα σε κάθε προσπάθεια αναβίωσης των παλιών θεαμάτων και θωμμένων φορέων της «Έθνικής Διάνοξης».

Ποιό όμως είναι τό αντίπαρο σ' αυτές τις διανοητικές αντιθέσεις και στις πολυμορφες πλευρές του πρισματος της παρακμής;

Πώς είναι δυνατόν να άνατραπή αυτός ό πνευματικός βιασμός;

Πώς θά φύγουμε από τό άδιέξοδο;

Στήν πρόκληση αυτή ή ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΗ άπαντά και δίνει την λύση με την ανθρώπινη άξιοπρέπεια και την άξιοκρατία στήν πρώτη θέση και με βασικές άρχες τόν πατριωτισμό και τόν έξελικτικό κοινωνισμό.

Η Νέα Έλληνική Διάνοξη θά είναι ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ με τό πνεύμα των νέων θέσεων της, των νέων άρχών της.

Θά είναι έντονα άντιπαρασιτική γιατί θά άρνηται τά άρνητικά κατεστημένα, τις κλίκες και τις διαφόρων μορφών «αυτές».

Η συνέχεια άνήκει στή κοσμοθεωρία της Δυνάμεως πού θα στερεώση τή φυσική άξιοκρατία.

Πού θα έπιτρέψη στους ικανούς Διανοητές συνειδητή συμμετοχή και θά όριστικοποιήση ότι οι πολιτικές διαδικασίες καθορίζουν τις οικονομικές και τά πολιτεύματα έγιναν για να έξυπηρετούν τους λαούς στήν ιστορική τους πορεία.

Άλλά γι' αυτό, μιά μόνο λύση ύπάρχει: ή ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Έπανάσταση Άτομική, Κοινωνική, Πολιτική, Ιδεολογική, Φιλολογική, Καλλιτεχνική. Έπανάσταση γεννύσας ΦΩΣ, όπως άναφέρει ό Περικλής Γιαννόπουλος.

Σέ κάθε στάδιο, σε κάθε τομέα, Έπανάσταση πού θα διώξη τά σκοτάδια, θά γκρεμίση κάθε τι σάπιο, θά απαλλάξη τή χώρα από τους ήλιθιους μίμπτες.

Πού θα καταργήση όριστικά όλες τις παλιές άξίες και τις ιδέες, πού άποδειχτήκανε σάπιες και όλέθριες και στή θέση τους θά φέρη νέες.

Τότε θά άφινύσουν τά αισθήματα της Ντροπής, της Τιμής, της Άνδρικότητας, και της Έθνικότητας.

Θά πάψη ή ποταπότητα, να ζητά ό Έλληνας - ό δάσκαλος - από τους Ευρωπαίους να του πούν τι να κινή μέσα στο σπίτι του.

Θά γίνη ηθική και πνευματική μεταμόρφωση του Χαρακτήρα των Ανθρώπων, ό Λαός θά άποκτήση πραγματικές έλευθερίες και θα πάψη να νομίζει ότι είναι έλεύθερος επειδή έχει ψηφο. Τότε θά δημιουργηθή Σιδερένιο κατευθυντήριο μυαλό και θά τεθη σάν θεμέλιο κάθε Έλληνικής Σκέψης ή ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ και θά άρχιση ό άπλετος φωτισμός του Παρελθόντος, του Παρόντος και του όδόντος της Αύριου.

Έτσι μόνο θα ύπάρξουν νέο Πνεύμα, Νέο Έθνικό Ίδανικό, Νέα Πίστη και θά δημιουργηθούν Έθνική άρχή και Έθνικός Όργανισμός.

Μόνον τότε, άφου δηλαδή επανέλθει εδώ τό πνεύμα και Έλληνοποιήσει από την άρχή τά πάντα, έξαφανίζοντας κάθε τι τό Ευρωπαϊκό - Βαρβαρικό, κάθε φραγκικό άπομεινάρι, θ' άρχισει ή ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ. Οί νεοέλληνες Διανοητές θά είναι οι άμνηστικές και δημιουργικές άνθρωπίνες άξίες, άξιες σταθές, άπρόσβλητες και μόνιμες στο πέραςμα του χρόνου. Θά είναι οι συνεχιστές των προφητών του Έλληνικού Έθνικισμού, του Περικλή Γιαννόπουλου, του Ίωνα Δραγούμη, του Άγγελου Σικελιανού.

Με αυτούς θα καλλιεργηθῆ γόνιμα καὶ εὐεργετικά ὅτι καὶ ὅσο ἐπιθετικά σέ βελτίωση διαθέτει ἡ Ἑλληνική φυλή καὶ μέ αυτούς, ὅπως στό παρελθόν πραγματοποίηθηκε κάθε κοινωνική πρόοδος, ἔτσι καὶ στό μέλλον θά διεξαχθῆ ὁ ἀγώνας γιά τήν παραπέρα ἠθική καὶ πνευματική ἀνοδο τοῦ Ἑλληνα.

Οἱ Ἕλληνες Διανοητές σάν οἱ τελευταῖοι ἀντιπρόσωποι μίας περασμένης ἐποχῆς καὶ οἱ πρῶτοι μίας ἐπερχόμενης, θά εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἱ καμωμένοι, οἱ μεστωμένοι. Καλορίζωμενοι πάνω στά περασμένα, θά εἶναι φορτωμένοι ἀπό μελλούμενα καὶ ὄριμοι νά τά δημιουργήσουν.

Ὅχι ἐγωλατρεία, μά καλλιέργεια τοῦ ἑαυτοῦ τους ἐπίμονη.

Θά εἶναι γνήσιοι καὶ ξásτεροι καὶ καθάριοι, ὄχι παρδαλοί, μπογιατισμένοι καὶ ψεύτικοι.

Ἐσωτερικοί κι ὄχι ἐξωτερικοί.

Βαθιοὶ στή σκέψη κι ὄχι ρηχοί.

Καλοστεκούμενοι καὶ καλοκαθισμένοι κι ὄχι παραπατώντας, παρασέρνοντας κι ἐτοιμόρροποι.

Αὐτόφωτοι κι ὄχι ἑτερόφωτοι.

Εἶναι αὐτοὶ πού ξεπροβάλλουν ἔνας - ἕνας, δειλὰ - δειλὰ κι ἀναπάντεχα ἀπ' ὄλες τίς μεριές τοῦ Ἔθνους, σά σημάδια καὶ προμηνύματα μίας γενικῆς ἀνθησης.

Αὐτὴ ἡ νέα εὐγένεια τοῦ Ἔθνους θά εἶναι ἀλύγιστη στή θέληση καὶ πολὺ διαφορετική ἀπό τούς ἄλλους Ἕλληνες καὶ στή σκέψη καὶ στή αἴσθηση. Νέα αἰσθητική θά τήν φωτίζει καὶ θά τήν ἐνθουσιάζει, γιατί θά εἶναι κοντύτερα στή φύση καὶ μακρύτερα ἀπό κάθε δογματισμό.

Τὴν Νέα Ἑλληνική Διανόηση μποροῦν νά τήν σχεδιάσουν καὶ νά τήν οικοδομήσουν μόνο πνεύματα καθολικά, ἀεκίνητα, μὴ κατεστημένα, ἀντικονφορμιστικά, λυτρωμένα ἀπό τὰ σχήματα πού δέν ταιριάζουν πιά στους καιροὺς μας.

Πνεύματα τῶν πολλῶν ἰδεῶν, τῶν πολλῶν βιβλίων, τοῦ διαλόγου καὶ τῆς Σύνθεσης.

Ἡ Ἱστορία, ἔφτασε στό σημεῖο πού πρέπει πιά νά πραγματοποιηθῆ ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ Πλάτων: «Οἱ φιλόσοφοι νά γίνουν βασιλεῖς ἢ οἱ βασιλεῖς φιλόσοφοι». Γιά πρώτη φορά αὐτό γίνεται καὶ ἀπόλυτα ἀναγκαῖο ἀλλά καὶ ἀπόλυτα ἐφικτό. Τότε, ὅταν ἐλέχθη ἀπό τόν μεγάλο Ἕλληνα, ἦταν ἀπλῶς ἕνα ὄραμα, μία οὐτοπία, μία ἰδεαλιστική σύλληψις, μία ἐνορατική διαίσθησις.

Σήμερα, εἶναι μιά ἱστορική ἀναγκαιότητα. Γιατί μόνον αὐτοὶ εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμόσουν ὄχι τήν

μιά ἢ τήν ἄλλη ἐπὶ μέρος πολιτική, ἀλλά τήν πολιτική τῆς ἀνάπτυξης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἱστορία χρειάζεται ἕνα νέο εἶδος πολιτικοῦ. Τόν πολιτικοδιανοούμενο. Αὐτός θά συλλάβη τὰ πραγματικά οὐσιώδη προβλήματα τῶν προηγούμενων κοινωνιῶν διεισδύοντας πίσω ἀπό τίς ἐσωτερικές τεχνολογικές καταφάνειες. Αὐτός θά ξέρη νά ἐπιστημάνη, νά ἐπιστράτευση καὶ νά ἀξιοποιήση τούς ἐπιστήμονες, τούς ἐκπαιδευτικούς, τούς θεωρητικούς γιά τήν ἐπίλυση αὐτῶν τῶν προβλημάτων.

Γιατί, ὁ διαφωμένων διανοούμενος, πρέπει νά μεταμορφωθῆ σέ διανοούμενο πού ἐργάζεται ἐποικοδομητικά καὶ συμβάλλει θετικά, ὄχι ἀρνητικά, στήν κοινωνική πρόοδο.

Ἡ νέα κοινωνία χρειάζεται ἕναν μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ ἐξόχως προικισμένα ἄτομα γιά νά μπορέση νά ἀπορροφήσῃ μέ ἐπιτυχία τίς ἀναμενόμενες ἀλλαγές. Ἀλλοιώτικα, ἡ δυναμική τῆς ἀλλαγῆς θά κινδυνεύσῃ νά δώσῃ χαώδη τροπὴ στίς κοινωνικές ἀλλαγές.

Πρέπει νά δίνονται εἰδικές εὐκαιρίες στά λίγα ἐξόχως προικισμένα ἄτομα. Μὲ ἄλλους λόγους, γίνεται αὐτό πού θά μπορούσαμε νά ὀνομάσουμε «ἀξιοκρατική δημοκρατία», συνδυάζοντας τό σεβασμὸ στή λαϊκὴ θέληση μέ τήν ἀνάθεση μεγαλύτερου ρόλου στά ἄτομα μέ τίς εἰδικές πνευματικές ἱκανότητες καὶ τὰ ἰδιαίτερα ἐπιστημονικά προσόντα.

Ἡ κρίση τῆς σημερινῆς διανόησης εἶναι προϊόν τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά ἡ ἀποτυχία δέν εἶναι ὀριστική, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δέν κατεστράφη. Ἀντίθετα, ἡ συνειδητοποίηση τῆς κρίσης καὶ ἡ ἐπανάστασις, ἔστω καὶ μέ ἀρνητικούς τρόπους ἐνάντια στήν πνευματικὴ παρακμὴ, μᾶς ἐπιτρέπει μιά βásiμη ἐλπίδα.

Πῶς, ὁ ἄνθρωπος θά ἀντιληφθῆ τὰ σφάλματα του, θά ἀφυπνισθῆ, θά κινητοποιήσῃ τίς καταπληκτικές του δυνάμεις καὶ θά ξεπεράσῃ τήν κρίση του. Ἄν τό κατορθώσῃ, τότε θά ξανοιχτοῦν μπροστά του δυνατότητες ἀπέραντες. Ὅλα θά καταστοῦν δυνατό.

Ἀκόμη καὶ ἡ πραγμάτωση τῆς οὐτοπίας. Οὐτοπία, εἶναι τό ὄνειρο γιά τό καλύτερο, ἡ ψυχοπνευματικὴ ἀντίδραση στήν κατὰ κανόνα δυσάρεστη πραγματικότητα.

Οὐτοπία εἶναι ἡ μεταφυσικὴ φυγὴ ἀπὸ τήν ὑλικὴ καθημερινότητα.

Οὐτοπία εἶναι ἡ ἐξανάστασις τῆς

ψυχῆς γιά τό παρόν καὶ ἡ ἀνάτασις τῆς προς τό μέλλον.

Οὐτοπία εἶναι μιά ἀνάγκη, γιατί ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη νά ὄνειρεύεται.

Οὐτοπία εἶναι μιά ἀνάγκη, γιατί ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά προοδεύῃ.

Οὐτοπία εἶναι ἡ ἀρνησις ὑποταγῆς στή μοίρα, ἡ λαχτάρα γιά τό τέλειο, ἡ ἐπιδίωξις τοῦ παντός.

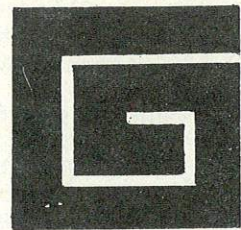
Σάν ἀντίθεση στή Δυστοπία (παρόν) ἡ οὐτοπία γεννᾷ τὴ σύνθεση, τό μέλλον. Εἶναι ἡ διαπάλη ἀνάμεσα στό ὄν καὶ στό Θεό, στό πραγματικό καὶ στό ὄνειρικό πού γεννᾷ τό καινούργιο.

Ἡ κρίση τῆς Ἑλληνικῆς διανόησης σήμερα, εἶναι κρίση ἀνάπτυξης, ἀναπροσαρμογῆς, ἀνανέωσης.

Ἡ κρίση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας δέν εἶναι ρόγχος θανάτου.

Εἶναι ὠδίνες νέου Μεγάλου Τοκετοῦ τῆς Ἱστορίας.

Μαρία Ρόκου

ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ
ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ.

Η . . . . . «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΕΑΜ»

Πολλοί είναι αυτοί, κυρίως μεγάλης ηλικίας, που έχουν παρακολουθήσει κάποια δίκη λαϊκού δικαστηρίου, ακόμη περισσότεροι είναι όσοι έχουν ακούσει για την δικαιοσύνη του ΕΑΜ, και οι φοιτητές των Νομικών Σχολών έχουν πρόσφατες τις προτάσεις των κομμουνιστών για την επίσημη διδασκαλία στις σχολές τους, του... Δικαίου του ΕΑΜ.

Αξίζει λοιπόν εδώ μία σύντομη ανάλυση των λαϊκών νομικών διατάξεων, όπως αποκαλούν οι ίδιοι τό δικαιο του ΕΑΜ, ιδιαίτερα στη σκοπιμότητα της δημιουργίας του και ειδικότερα στο περιεχόμενο και τις δικονομικές του αντιλήψεις.

Η κυβέρνηση των βουνών - κυβέρνηση του ΕΑΜ, άντλησε την αναγνώριση της νομιμότητός της, από τις ίδιες της τις αποφάσεις. Υπήρξε αναμφίβολα μία κυβέρνηση DE FACTO και όχι προερχομένη DE JURE (διά δικαίου), όσο και να θέλει να υποστηρίξει ότι προήλθε από εκλογές στα έδάφη που κατείχε: όταν μάλιστα δεν υπάρχει καμιά αμφισβήτηση για την νομιμότητα της διεθνώς ανεγνωρισμένης και επίσημου κυβερνήσεως του Καίρου.

Στην προσπάθεια αυτή να αποκτήσει τις προϋποθέσεις, που σύμφωνα με τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου θα τις έδιναν νομιμότητα, η κυβέρνηση των βουνών, έπρεπε να δείξει ότι στα έδάφη της, υπάρχει κρατική εξουσία, ότι υπάρχει διοικητική οργάνωση και Νομικοί κανόνες (λαϊκή δικαιοσύνη).

Στό δεύτερο σκέλος αυτού του προγράμματος τό ΕΑΜ επιστράτευσε νομικούς, δικηγόρους και δικαστικούς, που υπήρχαν στις γραμμές του (Ιούνιος 1943). Τό αποτέλεσμα αυτής της εργασίας των νομικών του ΕΑΜ ήταν ή εκπόνηση ενός πρόχειρου νομικού συστήματος (νομικών διατάξεων, δικονομίας, οργάνωσης δικαιοσύνης), φτιαγμένου στα μέτρα των αναγκών επιβολής του ΕΑΜ στα έδαφη που κατείχε.

Πιό συγκεκριμένα, υπό τό πρόσχημα της λαϊκής συμμετοχής έτο-

ποθετούντο στα δικαστήρια άνθρωποι άσχετοι για να δικάσουν, οι έχοντες ούσιαστικές άρμοδιότητες σ' αυτά ήταν καθαρά έμπιστοι του κόμματος, ενώ οι πρωτότυπες διαδικασίες προανακρίσεως προδικασίας, άναθεωρήσεως της δίκης γίνονται υπό τό κράτος βίας και άπειλης ή γενικότερης πολιτικής σκοπιμότητας για την εφαρμογή μιάς άποφάσεως.

Έτσι λοιπόν αυτό τό νομικό κατασκεύασμα δεν είχε σχέση με τό στόχο που θέτει μία κυβέρνηση για την δημιουργία κράτους δικαίου και ακόμη περισσότερο δεν έχει καμμία άπολύτως σχέση με την δικαιοσύνη.

Τό σχέδιο των διατάξεων προέβλεπε δύο βαθμίδες δικαιοσύνης: 1) Τα τοπικά λαϊκά δικαστήρια και 2) Τά άναθεωρητικά. Στην κοινότητα έδρευε λαϊκό δικαστήριο και στην πρωτεύουσα της έπαρχίας άναθεωρητικό. Τό κοινοτικό λαϊκό δικαστήριο είναι τριμελές και εκλέγεται από το λαό. Στίς συνεδριάσεις του συμμετέχει και ο γραμματέας, και στις ποινικές υποθέσεις ο λαϊκός έπίτροπος. Έδώ πρέπει να σταθούμε σε τρία σημεία - λεπτομέρειες πρώτα-πρώτα στη λαϊκή έτυμηση, δηλ. κατά πόσο είναι άνόθευτη και άβιαστη μέσα στο κλίμα του συμμοριτοπολέμου και ιδιαίτερα στις κατεχόμενες από τόν ΕΛΑΣ ή τόν ΔΣ περιοχές, δεύτερο την παρεμβολή του εγκάθετου λαϊκού έπιτρόπου, που μετέχει μόνο στις ποινικές υποθέσεις, σαν εισαγγελέας, με κομματική έντολή και τρίτον την ικανότητα αυτών των απλών ανθρώπων (άνεξαρτήτως γνώσεων, επαγγέλματος, κ.λ.π.) να δικάσουν συνανθρώπους τους και μάλιστα σε μικρές - κλειστές κοινωνίες (χωριά) για σοβαρά συχνά εγκλήματα.

Τά δικαστήρια λοιπόν δεν είναι άνεξάρτητα για να αποδώσουν δικαιοσύνη, άπερίσπαστα από κομματικές έπιρροές και συμφέροντα, όταν ο Λαϊκός Έπίτροπος δεν είναι

άνεξάρτητος μιά και άποτελεί σύνδεσμο ανάμεσα στην διοίκηση και την δικαιοσύνη. Παρατηρούμε εδώ σύγχυση και έλλειψη άνεξαρτησίας των έξουσιών.

Τά λαϊκά δικαστήρια είναι και πολιτικά και ποινικά. Έτσι δικάζουν έργατικές διαφορές, διαφορές παιδιών και συζύγων, διατροφές και άποζημιώσεις παθόντων κ.λ.π. Τά ποινικά άδικήματα εκδικάζονται όλα από τά λαϊκά δικαστήρια, πλην του φόνου από πρόθεση ή άμελεια, που δικάζεται από άναθεωρητικό δικαστήριο. Έπίσης τά εγκλήματα άνταρτών ή κατά άνταρτών, ύπάγονται σε τοπικά στρατοδικεία.

Βλέπουμε έδώ ότι στα εγκλήματα φόνου ή παραπομπή του κατηγορουμένου κατ' ευθείαν στο άναθεωρητικό του στερεί μιά βαθμίδα δικαιοσύνης.

Τό Δίκαιο του ΕΑΜ θεσπίζει ότι: 1) Στην προδικασία ισχύουν οι κανόνες της δημοσιότητας και 2) θεσπίζεται προσωρινή άπόλυση με προσωπική ύπόσχεση.

Τό στάδιο της προδικασίας κρίνεται άναγκαίο: α) Διότι ή κίνηση της ποινικής δίωξεως είναι συχνά άδύνατο να έχει σαν άμεση συνέπεια την εκδίκαση της υποθέσεως στο άκροατήριο, μιά και ο δράστης είναι δυνατόν να μην έχει καν έντοπισθή και β) Είναι πολλάκις άπαραίτητο να προηγηθή άνεύρεση, διαλογή των άποδείξεων, ή όποια άπαιτεί χρόνο εκτός της αίθουσής του δικαστηρίου. Άπαραίτητη άνεπιφύλακτα είναι και ή τήρηση μυστικότητας στην προδικασία. Τό εγκλημα τελείται κατά την φυσική φορά των πραγμάτων κρυφά οι συνθήκες τελέσεως του καλύπτονται από τόν δράστη με πέπλο μυστηρίου. Γι' αυτό στη μυστικότητα του εγκλήματος άρμόζει ή μυστικότητα της άνακρίσεως. Έπί πλέον ή φανερή προδικασία είναι μιά σοβαρή δοκιμασία για τόν κατηγορούμενο, που πιθανόν να είναι

άθως, διότι τον ταπεινώνει, κλονίζει την κοινωνική του υπόσταση και τραυματίζει την ψυχική του ισορροπία.

Όλα αυτά όμως είναι «φιλά» γράμματα για το ΕΑΜ, πού θεσπίζει την δημοσιότητα στην προδικασία, σέ ένα σχέδιο κατηγορίας και εξοντώσεως του κατηγορουμένου, εκ των προτέρων κατασκευασμένο. Μιά άλλη πρωτοτυπία του δικαίου είναι και η κλήση του κατηγορουμένου «δι' αντίρτου». Έδώ τά σχόλια περιττεύουν... Εικόνα τής ΕΑΜικής άνακρίσεως και προδικασίας δίνει ζωντανά ο Γκατζογιάννης στην «ΕΛΕΝΗ» (σελίδες 455-460).

Οι συνεδριάσεις είναι δημόσιες. Φυσικό είναι τό ΕΑΜ έφ' όσον μιλά για λαϊκή συμμετοχή, νά θέλη νά καλύψη τά άπάνθρωπα έγκλήματά του μέ τήν άπλή παρουσία του λαού στις δίκες. Όρίζεται επί πλέον, ότι όταν ύπάρχει βάσιμος λόγος νά διαταραχθή ή δημόσια τάξη ή ένδέχεται νά προσβληθούν τά δημόσια ήθη δέν εφαρμόζεται ή διάταξη τής δημοσιότητας.

Η υπεράσπιση του κατηγορουμένου στό πρωτοβάθμιο λαϊκό δικαστήριο είναι άνύπαρκτη! Οι δικαζόμενοι μόνο (!!!) στό άναθεωρητικό ή στό άκυρωτικό δικαστήριο μπορούν νά έχουν συνήγορο.

Άς φαντασθούν οι άναγνώστες τους έαυτούς τους κατηγορουμένους στό Πολυμελές Πλημμελειοδικείο δίχως συνήγορο, και νά περιμένουν καταδικασμένοι όντες τήν παρουσία του συνήγορου στό Έφετείο για νά δικασθούν, για νά άνπιληφθούν ποιά ήταν ή δικαιοσύνη του ΕΑΜ. Ο κατηγορούμενος λοιπόν άνίσχυρος πρέπει νά άντιπάλαισει μέ έναν αυστηρό εισαγγελέα, τον Λαϊκό Έπίτροπο, παντοδύναμο, μή άμερόληπτο και ένα πλήθος μαρτύρων κατηγορίας, μέ μοναδικό όπλο τήν άπολογία του!!!

Βλέπουμε ότι ή κορωνίδα τής δικαιοσύνης «ή αρχή τής ισότητας των διαδίκων» είναι άγνωστη στό δικαιο του ΕΑΜ.

Τα αποδεικτικά έγγραφα, μαρτυρίες, πραγματογνωμοσύνη εκτιμώνται πάντοτε έλεύθερα και ούδέποτε δεσμεύουν τό δικαστήριο. Οι δικαστές κρίνουν κατά συνείδηση, στηριζόμενοι μόνο σέ περιστατικά πού βγαίνουν από τήν διαδικασία, ή μαρτυρία είναι ύποχρεωτική.

Βλέπουμε, μ' όσα αναφέρθηκαν άνωτέρω, ότι ακόμη και δημόσια έγγραφα δέν δεσμεύουν τό δικαστήριο, άντίληψη πού σημαίνει ότι στα Λαϊκά Δικαστήρια δέν άναγνωρίζεται ή ισχύς καμμιάς άλλης αρχής.

Η αυτοψία και ή πραγματογνωμοσύνη δέν άναλύονται ιδιαίτερα

πουθενά, δέν αναφέρεται ποιοί τίς πραγματοποιούν και τό τεράστιο αυτό κενό συμπληρώνει ή έσφαλμένη δικονομικώς άντίληψη, ότι τό έγγραφο τής αυτοψίας δέν δεσμεύει τό δικαστήριο. Έτσι ένα από τά σπουδαιότερα αποδεικτικά μέσα εκμηδενίζεται.

Οι καταθέσεις των μαρτύρων αναφέρεται όρθως, ότι εκτιμώνται έλεύθερα. Τό ανθρώπινο αυτό αποδεικτικό μέσο, τρωτό σέ άσκησι βίας άπειλής, έπηρεάζεται πολυ εύκολα και ύπακούει σέ κάθε λογής συναισθήματα (μίσους, φιλίας κ.λ.π.), έτσι ώστε είναι άδύνατο στην εποχή τής ξένης κατοχής και τού συμμοριτοπολέμου νά προσφέρη στην παροχή Δικαιοσύνης.

Φωτεινό παράδειγμα άποτελεί ή εξέταση μαρτύρων στό βιβλίο «ΕΛΕΝΗ» του Γκατζογιάννη (σελίδες 501-511), όπου μπορεί άνετα ο άναγνώστης νά άντιληφθεί τή «στημένη» διαδικασία εξέτασεως των μαρτύρων, τον έπηρεασμό τής γνώμης τους, τό πού άποσκοπεί ή διαλεγμένη έπιλογή τους, τό ρόλο του Λαϊκού Έπιτρόπου, πού εκμαιεύει μέ κάθε μέσον αυτά πού θέλει από τον μάρτυρα, και τήν άνυπαρξία ουσιαστικά των μαρτύρων υπερασπίσεως (ΕΛΕΝΗ σελ. 508 και 509), γιατί είναι αυτόνομο, σέ λαϊκό δικαστήριο του Δ. Στρατού σέ κατεχόμενες άπ' αυτόν περιοχές, ποίος θά μιλήσει ύπέρ των κατηγορουμένων «έχθρων του λαού και του Δ.Σ.»;

Στήν εξέταση των μαρτύρων δέν επιβάλλεται πουθενά όρκος.

Η Δικαιοσύνη του ΕΑΜ προχωρήσει τόσο πολυ, όσο δέν έχουν προχωρήσει σήμερα Δικαιοσύνες και Δικαστήρια πολιτισμένων κρατών, πού επιβάλλουν επί ποινή άναίρεσεως τής διαδικασίας, όρκο των μαρτύρων είτε στα θεία, είτε τής τιμής ή τής ίεροσύνης των εξεταζομένων.

Τά λαϊκά δικαστήρια επιβάλλουν τίς εξής ποινές, οι όποιες αριθμητικά ή άναφορικά στον πίνακα, παρουσιάζουν τήν σκληρότητα του δικαίου στα κομμουνιστικά καθεστώτα (εκτόπιση - καταναγκαστικά έργα).

1. Φυλάκιση 10 χρόνια.
2. Εκτόπιση μέχρι 12 μήνες.
3. Εργασία σε κοινής ωφελείας έργα μέχρι 12 μήνες.
4. Δημόσια επίπληξη.
5. Στέρση πολιτικών δικαιωμάτων και θάνατος.
6. Πρόστιμο σέ είδος ή σέ χρήμα.
7. Άποζημίωση του άδικημένου.
8. Άποζημίωση για ψυχική όδύνη.

Έπί πλέον δέν ύπάρχει κάτι τό φιλο-λαϊκό στα άστικά άδικήματα, εκτός από τήν κοινή άποζημίωση του άδικηθέντος. Όσον άφορά τήν

ποινή του θανάτου, γι' αυτήν ή ιστορία εκείνων των χρόνων έγγραψε πόσο προσφιλής ήταν για τους έμπνευστές του δικαίου του ΕΑΜ.

Ένα σωστό οικοδόμημα Δικαιοσύνης έχει σαν άπαραίτητη προϋπόθεση τήν ύπαρξη και δυνατότητα άσκήσεως ουσιαστικών ένδίκων μέσων. Οι δικαστικές άποφάσεις ένδέχεται νά είναι πλημμελείς εκ πλάνης ή παραδρομής των δικαστών. Τόν περιορισμό τής πλάνης, διόρθωση σφαλμάτων, παραλείψεων κ.λ.π., στοχεύει και ο θεσμός των ένδίκων μέσων, μέ νέα έρευνα ενώπιον άλλου και άνωτέρου δικαστηρίου μέ στόχο τήν όρθότερη κρίση. Τό δικαιο του ΕΑΜ, έφ' όσον άποδεικνύεται ότι λειτουργεί άισχρά πρωτοδικως, θά ήλπριζε κανείς ότι ή άδικία θά μετριάζετο μέ τή θέσπιση ένδίκων μέσων άντ' αυτού όμως οι Νομ. Διατάξεις όρίζουν τυπικά και προθεσμιακά μόνον σημεία:

1) Προθεσμία για τήν άσκηση αιτήσεως άναθεωρήσεως ή άκυρώσεως ή άνακοπής (άν δικάσθηκε έρήμην) είναι 15 ήμερες.

2) Η προθεσμία αυτή άναστέλλει, (εύτυχώς...) τήν εκτέλεση τής πρωτοδικου άποφάσεως.

Για τήν σημασία πού δίδεται από τά λαϊκά δικαστήρια, στην πραγματικότητα στα ένδικα μέσα, αξίζει νά διαβάσουμε τίς σελίδες 510 και κυρίως 511 στό βιβλίο «ΕΛΕΝΗ», ιδιαίτερα νά δώσουμε προσοχή στις έπόμενες σελίδες, στην περιβόητη άναστολή τής θανατικής ποινής μέ τήν παρεμβολή του ...Γενικού Στρατηγείου. Οι σελίδες αυτές άποδεικνύουν ότι οι δίκες και τό περιβόητο δικαιο του ΕΑΜ ήταν ψέμα, ήταν άπλως μία ένδειξη νομιμοφάνειας του ... κράτους των βουνών.

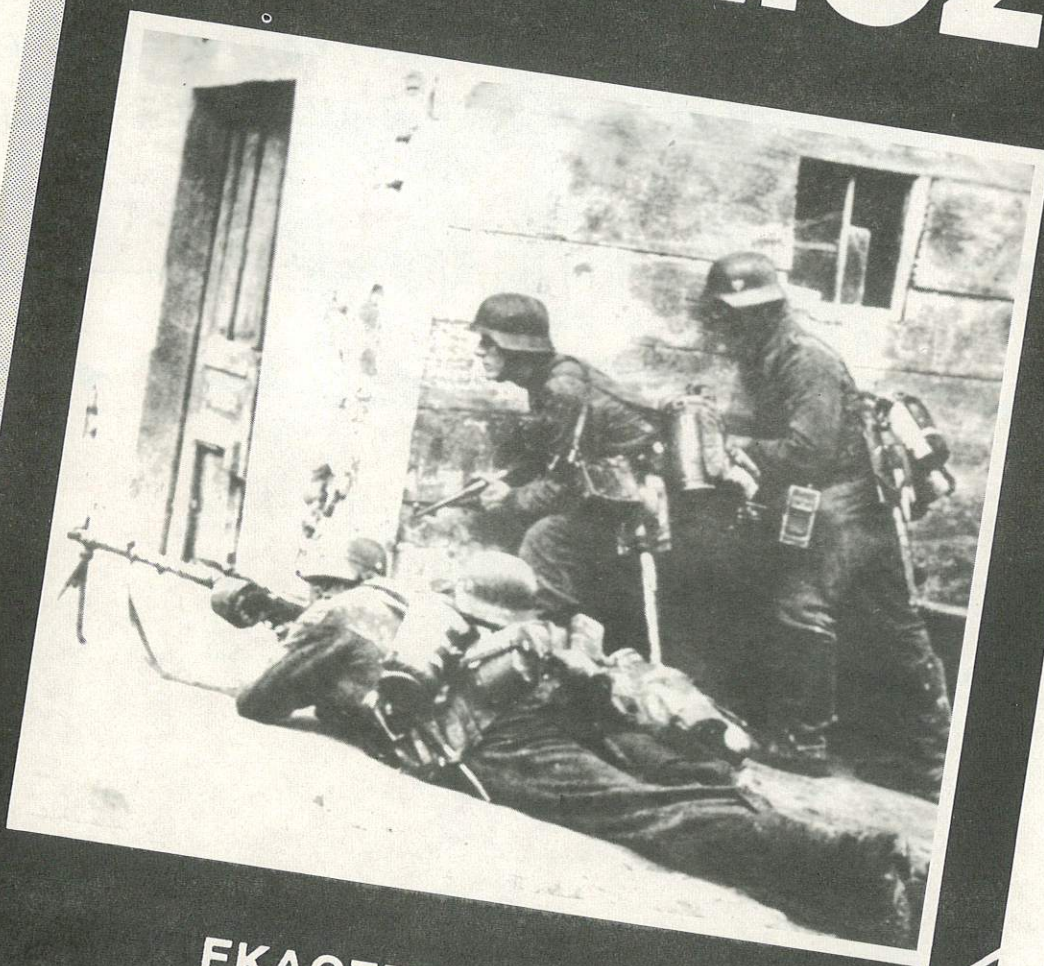
Τό οικοδόμημα λοιπόν πού αυτοαποκαλείται «Δικαιο του ΕΑΜ» καταρρέει. Κάθε βιβλίο και κάθε δημοσίευμα, όσο ήθελήμενα έλλειπές και άν είναι, πού προσπαθεί σήμερα νά παρουσιάση τήν... «Λαϊκή Δικαιοσύνη» του ΕΑΜ, σαν ένα δείγμα άμεσης δημοκρατίας, ΨΕΥΔΕΤΑΙ.

Η ήγεςία του ΕΑΜ στην προσπάθειά της νά επιβληθή μέ κάθε μέσο στις περιοχές πού είχε καταλάβει έστελνε τή πολιτοφυλακή κάθε χωριού τίς καταδικές των πολιτικών της αντιπάλων και ύστερα ή... «Λαϊκή Δικαιοσύνη» ύπεκρίνετο, ότι κατέληγε σ' αυτές μετά από άκροαματική διαδικασία.

Αυτή είναι ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Γ. Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

‘ Η μεγάλη ήττα, β’ όλα είναι τὸ νὰ ξεχνᾶς,
καί κυρίως αὐτὸ πού βέ πέρανε, καί νὰ πέρανεις
χωρίς νὰ καταλάβεις βέ ποιοὺς βήμεῖο οἱ ἄνθρωποι
εἶναι βρωμεροί.

— ΛΟΥΓΙ ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΣΕΛΙΝ —